

LAURE
VAN RENSBURG

EI MUITA
KUIN
ME

Suomentanut Elina Koskelin

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Sitaatin William Blakelta suomentanut Risto Ahti
(*William Blake ja Vimmainen Genius*, Sanasato Oy, 2001)
Sitaatin Charlotte Brontën *Kotiopettajattaren romaanista*
suomentanut Kaarina Rouhtula (Karisto 1988)
Sitaatit Vladimir Nabokovin *Lolitasta*
suomentaneet Eila Pennanen ja Juhani Jaskari (Gummerus 1998)
Sitaatit Fjodor Dostojevskin *Riivaajista*
suomentanut (mahdollisilta osin) Lea Pyykkö (Karisto 1998)

Englanninkielinen alkuteos: *Nobody But Us*

Copyright © 2022 Laure Van Rensburg
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-38909-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

4041 0037
Painotuote

Äidilleni, joka on aina uskonut, että minusta tulisi kirjailija. Anteeksi, että tässä kesti näin kauan.

”Tahdon aina sitä mikä lopulta tuhoaa minut.”
Sylvia Plath

Talo kertoo heille, mitä tapahtui. Kaikki täällä kertoo tarinaa. Sanotaan, että totuus vapauttaa.

Ei se niin ole.

Kaikki alkaa ikkunoissa sykkivien sinisten valojen äänettömästä pulssista. Sitten ulkomaailma valtaa tilan kopistellen ja tömistellen. Kylmyys livahtaa avatusta etuovesta sisään ja kiittää portaita ylös. Talo värisee ja herää henkiin.

Äänet hajottavat hiljaisuutta vielä lisää. Vähitellen äänten sekasorrosta erottuu muutama sana – *uhri, eloton, voi Jeesus*. Ne lausuu poliisikonstaapeli, jolla on Burt Reynolds -henkiset viikset. Kiiltävässä virkamerkissä lukee Apulaisseriffi Wilcox mustilla pronssiin kaiverretuilla kirjaimilla, joista O on kulu-
nut melkein toiseksi C-kirjaimeksi. Hänen katseensa on täynnä kysymyksiä, kun hän yrittää ymmärtää, mitä täällä oikein on tapahtunut. Hän tuoksuu kahvilta, jonka vaahto reunustaa yhä hänen viiksikarvojaan. Rohtuneitten huulten välistä kurkistavat kellertävät, putsauksen tarpeessa olevat hampaat. Hän painaa käden leualleen katsellessaan näkymää, jollaista harvoin näkee täällä piirikunnan takamailla. Autokolari ehkä, tai vahinko puita hakatessa. Mutta että tällaista? Tällaista eläimet tekevät toisilleen, syvällä metsän uumenissa, eivät tyylikkäässä talossa. Se, mitä täällä on tapahtunut, värjää kokolattiamaton ja seinät punaisiksi ja lemuaa. Hän sulkee silmänsä, mutta kuvastosta ei pääse eroon, se on tarttunut jo hänen silmä-

luomiensa taakse. Se seuraa häntä, kun hän suuntaa takaisin alakertaan. Hänen ympärillään talo levittäytyy kuin kioskikirjan kohtausta.

Kolmannelle askelmalle on pudonnut sydänriipus katkenneessa ketjussa. Lahja tytölle, jota ei enää ole. Yksi Wilcoxin kollegoista korjaa sen talteen, pudottaa pieneen muovipussiin, jossa romanttisesta symbolista tulee johtolanka karmaiseviin tapahtumiin. Kun pussi on suljettu, se saa liittyä toisten samanlaisten seuraan. Useimmissa on jotakin revittyjen vaatteiden näköistä. Yhdessä on mokin sirpaleita.

Alakerrassa on lisää poliiseja, lisää kyselyviä silmäpareja, lisää kaaosta. Kameran salama välähtää, poliisien radiopuhelimet särisevät, lateksikäsineet napsahtavat paikoilleen. Sinnikäs haju tuntuu täällä voimakkaampana ja saa Wilcoxin hengittämään suun kautta. Se on kuoleman ja ulos valuvien kehonnesten löyhkää. Veri värjää ovenpielet ja seinät; keittiötaso on sen peitossa. Se on ratkaisemistaan odottava, lätäköin ja roiskein kirjoitettu arvoitus, joka tahrii laastin ja puun. Olohuoneessa lojuu kyljellään pyörätuoli kuin haavoittunut eläin, ja takassa kytevät laukun hiiltyneet jäännökset.

Kaikki täällä kertoo tarinaa.

Apulaisseriffi Wilcox jättää kaaoksen taakseen ja siirtyy kohti etuoven avoimena ammottavaa kitaa.

Ulkona kylmä ilma kirpaisee. Auringonvalo värjää horisonnin kalpean kellanoranssiksi enteillen uuden päivän alkua. Enää eivät raskaat pilvet peitä taivasta, sininen on tehnyt paluun, ja lokit kirkuvat rannikon rauhaa rikkomaan tulleille tunkeijoille.

Etupihan lunta kirjoo verivana, jonka päästä hansikoitu käsi kaivaa veitsen jäisestä haudastaan. Kauempana autotallin kaksoisovet avautuvat kuin haukotellen, ja kyykkivä konstaapeli tutkii tyhjän eturenkaan syviä viiloja. Kukaan ei olisi päässyt karkuun.

Ristiin rastiin pysäköityjen poliisiautojen lomassa odottaa ambulanssi. Sen kulmikkaan korin ja välkkyvien valojen takana metsä ei enää näytä uhkaavalta, puut ovat karistaneet pimeyden. Kaikki näyttää päivänvalossa erilaiselta. Mutta vaikka lumi kimaltaa nyt kauniisti, sen alla maaperä on edelleen kuollut.

Ambulanssin perästä loikkaa ulos kaksi ensihoitajaa. Auton sisällä haisee vahvasti ammoniakilta. Paarien patja on ohut, ja se nitisee joka liikkeestä.

”Mihin ajatte?” Wilcox kysyy.

”Mercyn sairaalaan”, vastaa poninhäntäpäinen vaalea ensihoitaja. Poika näyttää liian nuorelta voidakseen ottaa vastuun jonkun elämästä.

Kun ambulanssin ovet läimähtävät kiinni, yksi sana jää leijumaan ilmaan kuin sytytetyn tulitikun rikin haju, sana, jolle ei ole täällä sijaa.

Mercy. Armo.

Ensimmäinen päivä

Muullakin kuin huoneessa voi kummitella
Ei tarvita siihen taloa
Aivoissa riittää käytäviä
Aineen maailmaa lujempia.

Emily Dickinson

I. Ellie

Satutan vielä itseni, ellen ole varovainen. Ja pahasti. Hengittän tasaisesti ja etenen jään peittämällä jalkakäytävällä, jossa jokainen askel kyseenalaistaa suhteeni painovoimaan. Suurikokoinen nahkakassi kädessäni ja raskas käsilaukku olallani ovat vähällä suistaa minut tasapainosta. Tarpeeksi tavaraa kolmeksi päiväksi. Mutta ensin meidän on päästävä ulos kaupungista.

Auto on vain metrin päässä, mutta yksikin harha-askel riittää. Oikea jalkani lipeää, liukuu sivulle. Steven nappaa minua käsivarresta ennen kuin rojahdan nolosti jalkakäytävälle. Lonkkaani kolottaa edelleen edellisen kaatumiseni jäljiltä. Liukastuin vain pari päivää aiemmin, mutta onneksi Steven ei ollut todistamassa, miten lojuin lumessa juostuani metrosta ja liukastuttuani viimeisellä askeleella niin että kassini sisältö luisui pitkin jäätä. Miten haroin kontallani tavaroitani kasaan paremmin tasapainoilevien työmatkalaisten riesana.

”Varovasti nyt, ettei reissu lopu ennen kuin se on alkanutkaan”, Steven vitsailee ja väläyttää yhden charmikkaimmista hymyistään.

Tarvitsen häntä tuekseni. Vasta kun olen taas täysin tollillani, hän nappaa laukun kädestäni ja asettaa sen Lexuksen avoimena odottavaan takaluukkuun. Vaikka hänellä on sileäpohjaiset kengät, hän ei lipsu kertaakaan.

”Anteeksi.”

Pahoitteleminen värjää poskeni tummanpunaisiksi, ja survoudun kiireesti autoon, ennen kuin ehdin nöyryyttää itseäni enempää. Rojahan pelkääjänpaikalle villavyyhdyissä – minulla on kerroksittain villapaitoja, takki, hansikkaat, pitkä laivaston-sininen huivi kaulassa ja päässä löysä pipo. Steven kohauttaa olkiaan napakasti, ja hänen takkinsa liukuu alas käsivarsille. Hän laskostaa takin ja asettaa sen sitten takapenkille. Sitten hän livahtaa kuskin penkille yhdellä hallitulla liikkeellä. Minä kiemurtelen vaihdekepin toisella puolella yrittäessäni vapautua ulkovaatteistani.

Olen pattitilanteessa takkini kanssa, kun kojelaudalla lepäävä puhelin täyttää auton värinällään. Ennen kuin ehdin vilkaista sen ruutua, puhelin on hänen kädessään. Hän hymyilee lukemalleen, sitten kurtistaa kulmiaan.

”Onko kaikki hyvin?” kysyn, mutta hän on niin keskittynyt puhelimeensa, ettei kuule minua. ”Onko kaikki reilassa?” toistan.

”Kyllä, anteeksi, töitä vain.”

Hänen ilmeensä huolestuttaa minua. ”Pitääkö sinun mennä töihin?” Yksi sana ja kaikki voisi olla pilalla. Niin on käynyt ennenkin. Muutama viikko sitten hän perui tekstiviestillä päivällisemme Nessimä:ssä vain muutamaa tuntia ennen kuin meidän oli määrä tavata. Ajatus siitä, että vuosipäivämatkamme voisi peruuntua yhtä lyhyellä varoitusajalla, löytää tiensä ihoni alle, ja värisen. Taistelen avutonta paniikkia vastaan, samoin turvavyötä, joka ei suostu hievahtamaan. Mitä lujempaa kiskon, sitä vähemmän se liikkuu. Ei näin saa käydä. Stevenin kasvoilta ei näy, mitä hän on päättänyt.

”Mitä he sitten tarvitsevatkin, saavat pärjätä ilman minua. Olen vain sinun seuraavat kolme päivää”, hän sanoo ja katsoo minua silmiin. Uskon häntä.

Vajoan istuimelleni ja saan vihdoin turvavyön paikoilleen.

Olen valmis ensimmäiseen reissuviikonloppuumme. Steven jättää työasiat taakseen ja pudottaa puhelimensa käsijarrun viereiseen tavarakaukaloon. Hämärtyvä näyttö sammuu, ja tajuan, että en ole soittanut Connorille. Hänen nimensä välkkyi omalla näytölläni, kun pakkasin, mutta äänetön lupaukseni soittaa hänelle takaisin unohtui jossakin vaiheessa ravatessani edestakaisin kylpyhuoneen ja makuuhuoneen välillä.

Nyt on liian myöhäistä.

Auto lähtee ääneti liikkeelle, renkaat pureutuvat kadulle levitettyyn soraan. Kun köröttelemme iltapäivän liikenteen sekaan, Stevenin katse käy peruutuspeilissä, mutta ei palaudukaan heti edessä olevaan tiehen. Hänen katseensa on kiinnittynyt johonkin, joka ei aio päästää häntä otteestaan. Se syventää hänen kulmiensa välistä juonnetta. Vääntyilen penkilläni, mutta kääntyessämme kadunkulmasta en näe huuruudesta takakikkunasta kuin välähdyksen pinkkiä takkia ja vaaleaa kiharapilveä.

”Vuoden 2018 ensimmäinen reissu”, Steven sanoo ennen kuin ehdin kysyä kurkkuni perällä muovautuvan kysymyksen.

”Ensimmäinen reissumme yhdessä.”

”Ensimmäinen puolivuotisjuhlapäivä.”

Matelemme puskuri puskurissa Manhattanilta pilvisen taivaan alla. Pilvet ovat oranssinsävyisiä, mikä on varma merkki siitä, että kohta pyryttää taas. Lunta on tuprutellut jo päiväkausia, kinostunut jalkakäytävillä, ja raajojen murtumat ja lievät aivotärähdykset ovat tavallisempia kuin yleensä. Sääolosuhteet ovat mitä ovat: on ilmiselvää, että Chesapeakeanlahdellakin sataa lunta.

Liikenne alkaa sujua, kun Newark jää peruutuspeiliin. Steven tietää, minne olemme matkalla, mutta navigointilaitte antaa hänelle vinkkejä reitistä. Minä rentoudun matkustajanpenkillä ja kuvittelen, millaista perillä on. Viikonloppu sujuu mielessäni täydellisesti.

Meillä on vielä yli tunnin verran ajomatkaa, kun bensa-mittarissa näkyy enää suunnilleen neljännestankillinen, joten Steven ohjaa seuraavasta liittymästä bensa-asemalle.

”Voisitko ostaa minulle pussillisen Hershey’sin suukkoja?” kysyn, kun jätän hänet tankkaamaan.

Haen sillä välin wc:n avaimen huoltoaseman työntekijältä, polyesteriunivormuun sonnustautuneelta, tylsistyneen näköiseltä nuorelta tytöltä, jonka tukka on kirkkaan sininen. Maa on lumisohjosta liukas, joten otan seinästä tukea kävellessäni rakennuksen takapuolelle.

Kipakka tammikuinen ilma pureutuu kaulan ihoon, joka ei ole huivin suojassa. Kaivan nenäni syvemmälle ja hengitän pehmeän kašmirvillan läpi. Lahja Steveniltä. En halua edes miettiä, kuinka kallis se on, mutta hän tietää, että vihaan kylmää. En ole tarpeeksi roteva sietääkseni sitä. Silti pidän kylmyydestä enemmän kuin kosteudesta. Kylmyys käy vain vaatekerrosten alle, mutta kosteus tunkeutuu ihonkin alle eikä päästä otteeseen. Värisen.

Sisällä ikkunattomassa huoneessa haisee pistävästi virtsalta ja halvalta kloorilta. Hengitän suun kautta häälyessäni pöntön yllä ja yritän pissata mahdollisimman nopeasti. Jätän seinille tuherretut syvälliset viisaudet ja kyseenalaiset taiteilut omaan arvoonsa.

Vain satakuusikymmentä kilometriä erottaa meidät kohteestamme. Sen jälkeen: ei muita kuin me kaksi, kolmen päivän ajan. Kolme päivää. Seitsemänkymmentäkaksi tuntia, 4 320 minuuttia toistemme seurassa, vailla pakopaikkaa toisiltamme. Toivottavasti en mokaa tätä. Kuulemma seurustelukumppaniaan ei tunne kunnolla, ennen kuin tämän kanssa on käynyt yhteisellä matkalla. Mistä minä sen luin? Mitä sellaista mahdan oppia Stevenistä, mitä en jo tiedä? Kohautan harteitani ja lopettelen, sitten päätän jättää käteni pesemättä. Pesualtaassa näyttää kasvavan uusia elämänmuotoja.

Vedän syvään henkeä. Ulkona ilma lemuu bensiiniltä. Kävelen asemalle juuri sopivasti nähdäkseni, miten kassatyttö punastuu sille, mitä Steven sitten onkin hänelle sanonut. Hän sormeilee ranteeseensa kiedottuja koruja ja laskee katseensa vastatessaan. Heidän sananvaihtonsa pysäyttää minut ovelle. Hengitykseni huurut kastelevat kasvoni huivikerrosten alla. Katselen jähmettyneenä, miten Stevenin huulet liikkuvat, ja yritän kuvitella, mitä hän voisi sanoa. Keinovalo osuu hänen ohimoitaan kirjovaan hopeanharmaaseen, mikä saa hänen ylvään profiilinsa hohtamaan.

”Anteeksi.”

Sana hätkähdyttää minut transsistani. Astun sivummalle, jotta keski-ikäinen nainen, jolla on ylisuuret silmälasit ja ystävälliset kasvot, saa avattua oven. Kun seuraan häntä sisään, wc:n avain tuntuu raskaalta kädessäni.

Sisällä tilanne on muuttunut. Steven nappaa mustan Amexin korttinsa ja kuitin tiskiltä, ja kassatyttö hymyilee minulle ammattimaisesti. Kun he ovat valmiit, ojennan avaimen. Steven kietoo käden vyötäisilleni, ja minä painaudun häntä vasten.

”Heillä ei ollut suukkoja, mutta ostin sinulle Reese’sin suklaata, Steven kertoo, kun kävelemme autolle jättäen sinitukkaisen tytön taaksemme.

”Kiitos.” Reese’sit ovat Stevenin suosikkeja, eivät minun. Niiden maapähkinävoin määrä etoo minua. Ennen kuin ehdin lisätä mitään, hän ojentaa luottokorttikuitin minulle.

Aukeavien autonovien piippaus kutsuu meidät sisään kylmästä. Lunta alkaa leijailla taas, ja muutama hiutale laskeutuu huivin ja ihoni väliin. Pienet kylmät pisteet saavat hartiani värisemään. Steven niksauttaa niskaansa auton toisella puolella.

”Minä voi ajaa loppumatkan, jos tahdot”, tarjoudun samalla kun taittelen sinitukkaisen tytön antamaa kuittia.

”Ei tässä mitään.”

”Oletko varma? Matka on pitkä, voin hyvin ajaa.”

”Ei tarvitse. En tahdo, että joudut jännittämään lumisella tiellä.”

”Minä olen kyllä hyvä kuski.”

”Tietenkin olet. Mutta rentoudu sinä vain, olemme pian perillä”, hän sanoo ja käy istumaan kuskin penkille.

Moottoritiellä auton ilmaan tiivistyy sakeana viikonlopun kouriintuntuvuus. Lämmitin henkäilee, ja vilkaisen Stevenin moottoritien lamppujen ja vastaantulevien autojen kajon väläyksittäin valaisemaa profilia. Valot ja varjot kulkevat hänen kasvoillaan kuin häilähtävät mietteet.

Katseeni sinkoilee edessä näkyvien jarruvalojen tähdistön ja hänen kasvojensa välillä, mutta jää sitten häneen. Katseleen hänen suoraa nenäänsä, korkeaa otsaa, alahuulen kaartaa. Rinnassani paisuu tunnemyrsky, joka on niin voimakas, että olen vuodattaa tunteet autoon. Kaivan kynteni peukalon ja etusormen väliseen lihaan, kunnes kipu peittää kaiken muun alleen. Uskomatonta, että pääsimme puolen vuoden rajapyyhkille – niin moni asia on tullut viime aikoina esteeksi – mutta olemme jättäneet kaiken taaksemme, ja jäljellä olemme vain me. *Ei muita kuin me.*

Kun ylitämme osavaltion rajan, maantien suriseva rytmi saa silmäluomeni raskaiksi. Kallistan istuintani vähän taaksepäin ja rentoudun. Etsin mukavan asennon loppumatkaksi Chesapeakenlahdelle. Jalkani kamppailevat tilasta lattialla nököttävän käsilaukkuni kanssa.

”Mikset laita sitä takapenkille?”

”Ei minulla ole hätää.” Kumarrun työntämään kassin istuinta vasten niin että saan ojennettua jalkani kunnolla.

”Kassisi näyttää aina olevan räjähtämäisillään.” Stevenin nauru aaltoilee auton pienessä tilassa. Avaan laukun vetoket-

jun ja tungen avaamattoman Reese's-pussin sisään.

”Mitä sinulla oikein on siellä?” hän kysyy ja vilkaisee syrjäkarein. Hän ei näe muuta kuin että nojaudun eteenpäin sulkemaan vetoketjun. ”Piilotteletko siellä lahjaa minulle?”

”En.” En todellakaan halua hänen näkevän, mitä minulla hänelle on, en ainakaan juuri nyt. ”Ihan tavallisia juttuja. Lompsa, kosmetiikkaa, kirjoja, sen sellaista. Tiedät kai.”

”Kirjoja? Otitko sinä koulutehtäviä mukaan?”

”Otin. En. Tutkimustyötä, ei koulutehtäviä. Minun pitää kirjoittaa essee Dostojevskistä. Ehkä voin lukea vähän.”

Hän kääntää katseensa ajovalojen valaisemalta asvaltilta vilkaistakseen minua. Sitten katse palaa tiehen.

”Vieläkö sinä sen parissa puurrat? Mikä kirja? *Idiootti?*”

”Ei vaan *Riivaajat.*”

Hän nauraa taas. ”Mahtavaa. Sanot siis, että otit viikonloppureissullemme mukaan joukon venäläisiä elostelijoita ja murhaajia.”

”No, *professori*, ajattelin, että ehkä sinulle tekisi hyvää joutua kilpailemaan huomiostani. Ja sitä paitsi, jos meiltä loppuvat puheenaiheet, voimme aina keskustella ylpeydestä ja syyllisyydentunnosta *Riivaajissa.*”

”Toivottavasti keksin tarpeeksi puuhaa, jottei meidän tarvitse keskustella Dostojevskistä”, hän vastaa ja irrottaa käden ratista hyväilläkseen poskeani.

”No, se nähdään sitten”, totean.

Hän siirtää kätensä niskaani, vetää minut lähemmäs ja suukottaa nopeasti.

2. Steven

Steven sammuttaa moottorin. Hänen puhelimensa on värissyt tuon tuosta viimeiset kolme varttia, ja värinä kuulostaa tavallista äänekkäämmältä auton ahtaassa tilassa. Hänen vierellään Ellie uinailee edelleen pelkääjänpaikalla. Steven kiertää sormusta pikkurillissään ja lukee hänen huomiotaan vaatineet viestit, jotka uhkasivat herättää Ellien.

Ikävä xxx.

Meidän pitää jutella xxx.

Mikset vastaa?

Tiedän hänestä. Tiedän, että olet hänen kanssaan.

Viimeisin viesti saa hänen kulmansa kurtistumaan. Ei siksi, että viestin lähettäjä vakuuttaa tietävänsä, vaan siksi, mitä tuo tieto vihjaa, minkälaista valtaa tieto tuo mukanaan ja miten sitä voisi käyttää.

Hän ei ole nähnyt J:tä sen jälkeen, kun hän päätti keskittyä Ellieen, vaikka suhde oli kyllä muutenkin tullut tiensä päähän. J:n jatkuvasta viestittelystä huolimatta Steven ei ole soittanut tälle, ja niinä muutamina kertoina, kun hän on nähnyt tytön vetelehtimässä Richmond Prepin ulkopuolella, hän on keskustellut kollegansa kanssa ja päässyt livahtamaan tiehensä ennen kuin tyttö ehti lähestyä häntä. J:n takertuvuus on jättänyt kateran maun hänen kurkkuunsa. Sellainen käytös on lapsellista.

J. ei ole Ellieen verrattuna yhtään mitään. Tämä reissu osui todellakin oikeaan aikaan.

Steven tuijottaa puhelimen kalvakkaa hehkua ja muotoilee vastaustaan. Hän näpyttelee aloituksia lauseisiin, jotka ilmaisevat joko liian paljon tai liian vähän, ja pyyhkii ne pois, kunnes hänen päättäväiset sormensa saavat aikaan yksinkertaisen vastauksen, jolla hän voittaa aikaa.

Täällä on huono kenttä. Soitan, kun voin.

Hän sujauttaa puhelimensa takaisin rintataskuun ja päättää vakaasti, etteivät New Yorkin tapahtumat saa pilata tätä viikonloppua. Ei, sillä hänellä on suunnitelmia. Kojelaudalla kuitti, jonka Ellien sormet ovat taitelleet pikkuruiseksi kurjeksi, tuijottaa häntä.

Hän liikahtaa penkillään nähdäkseen Ellien paremmin. Ellie nukkuu, edelleen turvavyönsä kahlitsemana, kerälle kietoutuneena, karamellinruskean eri sävyissä hohtavien hiustensa alla: kermatoffeen raidat kietoutuvat kinuskiin ja syvempään poltettuun toffeeseen. Ellien kädet ovat nyrkissä ja hänen epätäydellisen ikuisuustatuointinsa toinen pää kurkistaa hihasta. Steven irvistää sen nähdessään. Hän on varma, että toiset eivät irvistäisi. Hän kuvittelee poikia suutelemassa symbolin mustetta kuljettaessaan suutaan käsivartta pitkin. Mutta Ellie on hänen. Hän karistaa muut mielestään ja pyyhkäisee hiukset Ellien kasvoilta, niin että unen turvottamat huulet tulevat esiin. Ne ovat töröllään kuin näkymätöntä peukaloa imiessä.

Ennen kuin Ellie nukahti, sivilisaatio katosi heidän ympäriltään kerros kerrokselta. He heittivät sille naureskellen hyvästit, kun moottoritien valot vaihtuivat maaseututeiden pimeyteen. Ensin loppuivat kirkkaasti valaistut tieliikennetaajamat, rönnyilevät esikaupungit, sitten satunnaiset ostoskeskukset kaupunkien laitamilla, samoin yksinäiset motellit. Lopulta vielä toiset autot moottoritien asfaltilta, kunnes jäljellä oli peruutus-

peilissä heikosti hohtavia auton valoja lukuun ottamatta vain hänen autonsa metsän mustaa kangasta vasten, ennen kuin he kääntyivät pois päätieltä. Yksinäiset valot takanapäin olivat vaarallinen huomion kaappaaja. He olivat ajaa harhaan, häneltä oli jäädä huomaamatta päätieltä poikkeava pieni hiekkatie, joka toimi paikan yksityisenä sisäänkäyntinä. Se oli kuin pieni, pimeä suuaukko puiden rivistössä.

”Ellie, herää. Olemme perillä.”

Ellie liikahtaa ja räpyttelee silmiään häntä katsellen. Halu suudella tyttöä nostaa taas päätään. Ellie kohottautuu pystyyn ja katsoo eteenpäin. He tuijottavat auton etuvaloissa näkyvän talon hahmoa. Vaikka talo on vain kaksikerroksinen, se kohoaa uhkaavasti heidän ylleen; hänen on kuikuiltava ratin yllä nähdäkseen koko rakennuksen, joka on täynnä ristiriitoja. Puuta ja lasia, muotoja, jotka sulautuvat maisemaan mutta myös pistävät esiin taustastaan. Katumaasturin valot heijastuvat ylimoitteetusta ikkunasta, mikä saa rakennuksen näyttämään siltä kuin se tuijottaisi heitä. Hänestä tuntuu kummasti tarkkaillulta ja arvostellulta, ikään kuin talo yrittäisi vaiti päättää, kelpaisiko hän viettämään kolme päivää sen seinien sisällä. Maan tasalla maailma katoaa auton valojen takana pimeyteen, josta erottuu heikosti rantaan osuvien aaltojen ääni. Se vihjaa valtamerestä, joka sijaitsee jossakin pimeyden keskellä.

”Olemme perillä”, Ellie toistaa kuin puhuttelisi etulasin takana näkyvää taloa, ja tytön sanat rikkovat taian, jonka vallassa Steven oli. ”Onpa pimeää.”

”No, mennään sisään ja sytytetään valoja, eikö niin?”

Steven liukuu kuskin paikalta jääkylmään ulkoilmaan ja kiihuhtaa takaluukulle hakemaan tavaroita, kun taas Ellie hakee etuportaikon viereisestä lukitusta laatikosta talon avaimet. Steven kamppailee kassit käsissään äkillistä tuulenpuuskaa vastaan. Se lennättää uutta lunta maasta ja kieputtaa sitä ympä-

riinsä ennen kuin hän pääsee kuistin rappusille. Hänen päänsä yläpuolella kuistin kattoa reunustaa jääpuikkojen risainen rintama. Niiden suipot hahmot kimaltelevat jossakin näkymättömässä valossa. Hän pysähtyy Ellien taakse tämän yrittäessä saada oven lukkoa auki puhelimensa näytön kalv akka hohto ainoana valonaan.

”Vauhtia, minä jäädyn täällä”, Steven sanoo ja tömistelee jalkojaan pää harteitten väliin painettuna.

”Anteeksi. Yritän parhaani.”

Ellie pudottaa avaimet, ja tämän huuruudessa hengityksessä kaikuvat kiroukset saavat Stevenin hymyilemään. Lopulta yksi avaimista liukuu kohdilleen.

”Sitä täytyy vain vähän ränklätä”, Ellie sanoo, minkä jälkeen kuuluu avautuvan lukon tervetullut ääni.

He astuvat sisään ja hän sulkee oven jalallaan. Kun he käyvät peremmälle, hänen askeleidensa vaimea kaiku vihjaa paikan koosta. Hänen silmänsä eivät ole vielä sopeutuneet hämärään, ja Ellie on kadonnut eteiskäytävän pimeyteen. Kun Steven pudottaa heidän laukkunsa käsistään, yllättävä tömähdyks saa Ellien kiljahtamaan. Steven liikkuu kohti ääntä.

”Helvetti, mikä tuo oli?” hän kysyy, kun hänen jalkansa takertuu johonkin.

”Minun kassini. Kuulehan professori, valo voisi olla hyvä idea.”

Steven seuraa Ellien ohjeita ja palaa etuovelle, jossa hän haroo pitkin seinää, kunnes tuntee sormissaan valokatkaisijan sileän, muovisen kaaren.

Yhdellä napsauksella valo valtaa huoneen, jonka keskellä Ellie siristelee silmiään hämmentyneenä. Tyttö on eksyksissä tilan keskellä, ja Steven hymyilee miettiessään heitä tässä valtavassa talossa keskellä erämaata. Ellie seisoo hänen edessään kuin yksinäinen shakkinappula tilavan eteisen mustavalkoruu-tuisella lattialla – valkoinen kuningatar yksin pelilaudalla. Ellie

hymyilee hänelle. Vastapuolen kuninkaalle, joka on valmis valloittamaan.

Joka kerran, kun Ellie räpyttää suuria peuransilmäänsä hänelle, hänen nivusissaan kiristyy. Nyt kun he lopulta ovat täällä, edessä oleva aika saa konkreettisemmän muodon. Kolme päivää kotoisia illallisia, rannikon tutkailua, toistensa seurasta nauttimista, toistensa kehoista nauttimista. Ei häiriötekijöitä, ei luentoja, ei tehtävien deadlineja. Ei järkevyyttä, ei ketään muuta jakamassa Ellietä. Täällä hän saa Ellien jakamattoman huomion. Mitä he voisivatkaan täällä tehdä, kun kukaan ei näe heitä eikä heidän tarvitse välittää siitä, mitä naapurit ehkä kuulevat. Täällä ei ole mitään pidäkkeitä.

Hänellä oli aluksi epäilyksensä, koska kaikki tapahtui niin viime tingassa. Mutta yhteinen reissu saattaakin olla fantastinen ajatus.

3. Steven

Annettuaan hänelle suudelman Ellie tarjoutuu hakemaan ruokatarpeet autosta. Steven katselee, kuinka tyttö avaa etuoven ja joutuu lumipyörteen nielaisemaksi.

”Isoin makuuhuone on portaitten yläpäässä oikealla”, Ellie huikkaa olkansa yli ja hymyilee. Tyttö räpyttelee ripsiinsä tarttuneita lumihiutaleita ja katoaa sitten yöhön.

Steven tarttuu kasseihin ja harppoo vaikuttavan lasista, metallista ja puusta tehdyn portaikon askelmat kaksi kerrallaan etsiessään makuuhuonetta – paikkaa, jossa Ellien miellyttämishaluille varmasti löytyy käyttöä. Portaiden yläpäässä käytävän varrella on ovia molemmin puolin. Hän jättää tutkimisen myöhemmäksi ja suuntaa oikealle.

Päämakuuhuone, kuten talo muutenkin, vaatii hänen huomionsa. Hän epäröi hetken ovensuussa ja katselee dramaattisia, melkein lattiasta kattoon ylettyviä ikkunoita, jotka levittäytyvät hänen edessään, sekä niitä ulkona kehystävää puiden rintamaa. Hänet valtaa lievä levottomuus, kun hän katselee korkeiden, tummien varjojen häälymistä tuulessa.

Hän pudottaa laukut valtaisalle vuoteelle, ja ottaa sitten varovasti esiin laskostetut vaatteensa, yhden kerrallaan. Hän liu’uttaa paidan vaatepuulle, silottaa sen taitokset ja ripustaa sen sitten tilavaan vaatehuoneeseen. Hänen laukkunsa vie-